

РЕШЕНИЕ

№ 2646

гр. София, 23.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-22 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефан Ис. Шекерджийски

при участието на секретаря Стефка Ив. Александрова
като разгледа докладваното от Стефан Ис. Шекерджийски Гражданско дело
№ 20221100111438 по описа за 2022 година

иск с пр. осн. чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ:

Ищецът - **С. И. Н.**, в исковата си молба и уточнение на същата от 27.08.2020г. (в о.с.з. от 04.02.2022г. исковете са увеличени по реда на чл. 214 от ГПК) твърди, че на 17.12.2005г. в 06,⁴⁰ч. бил от служители на 08 РПУ при проверка на личния му багаж, бил задържан на базата на съмнения за кражба и откаран директно в поделение на 08 РПУ гр. София. Със заповед с рег. № 2330 на 17.12.2005г., и на основание чл. 70, ал. 1, т. 1, бил държан до 14ч., като му бил направен протокол личен обиск. На 21.12.2005г. дознател вкарал в прокуратурата дознание № 1723 за кражба на 465,390 кг.ел.материали (без МПС), на основание чл. 409, ал. 2 от НПК по ЗМ1723 (дознание 1723). На 25.04.2006г. бил отново привикан за разпит в 08 РПУ и уличен в престъпление по чл. 195 от НК. На 11.07.2006г. излязло постановление за прекратяване на дознание по ЗМ № 1723/2005г. от СРП. На 20.12.2007г. СРС, НК 95 състав, отменил постановлението и е върнал делото за доразглеждане.

На 05.03.2012г. бил привлечен като обвиняем за ПОХ по чл. 195 ал. 1, и чл. 194, ал. 1 от НК, а и бил обявен за ОДИ на 29.03.2012г. от 08 РПУ.

На 24.10.2012г., СРС, НК-23-ти с-в, насрочил първото открито съдебно заседание по н.о.х.д. №12191/2012г. Били проведени 4 заседания.

На 4-тото заседание - на 10.06.2015г., като последно заседание на 10.06.2015г. съдът

се произнесъл с оправдателна присъда, влязла в сила на 26.06.2015г.

Цялото производство продължило от 17.12.2005г. до 26.06.2015г. - 9г., 6 месеца и 10 дни.

Имуществените му вреди били 1 550 лева, разходи за адвокатска защита в наказателното производство. Освен това имал и пропуснати ползи тъй като можел да работи на по-добре платена работа (елитни охранителни фирми) - **2 808 лева**, за периода от м. 01.2006г. до м.06.2015г.; и

27 687,20 лева (засегната чест и достойнство и понижено самочувствие и авторитет).

С оглед изложеното, моли да се осъди прокуратурата да му заплати посочените суми.

Ответникът - **Прокуратура на РБ**, оспорва исковете.

- претенцията била неясна;
- ищецът не бил задържан, нито под стража, нито под домашен арест;
- претенциите не били и доказани, особено за продължителността на наказателното производство;
- прави възражение за давност – главница и лихви;
- оспорва исковете за имуществени вреди, като недоказани;
- тази за неимуществени вреди била силно завишена.

Навежда и други правни доводи.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 12 и чл. 235, ал. 3 от ГПК, приема за установено следното:

по основните процесуалните проблеми на делото:

1. Искът е предявен първоначално (искова молба от 26.06.2020г.) за сумите от:

- 1 550 лева, разноски, сторени в наказателното производство;
- 13 622,70 лева, пропуснати ползи, като това включва и наказателна (мораторна) лихва за периода от м. 01.2006г. до м.06.2015г. (6 452,70 лева, сумата е определена като от общия сбор от 42 899,90 лева се извадят останалите ясни претенции).

Тези претенции не са разграничени изрично, но има изготвени таблици:

- 1 година: 12 x 50 лева = 600 лева;
- 2 година: 12 X 60 лева = 720 лева;
- 3 година: 12 X 70 лева = 840 лева;
- 4-5 година: 24 X 80 лева = 1 920 лева;
- 6-7 година: 24 X 90 лева = 2 160 лева;
- 8 година: 12 X 100 лева = 1 200 лева;

9 година: $12 \times 110 \text{ лева} = 1\,320 \text{ лева}$; и

10 година: $6 \times 130 \text{ лева} = 780 \text{ лева}$.

Общо: 8 760 лева.

- 9 500 лева, понижено самочувствие + $(13\,843,60 \text{ лева} - 9\,500 \text{ лева}) = \underline{4\,343,60 \text{ лева}}$, лихва за периода от 01.07.2007г. до 26.06.2015г.;

- 9 500 лева, засегната чест и достойнство + 4 343,60 лева, лихва за периода от 01.07.2007г. до 26.06.2015г.

Искът е за неимуществените вреди е един, което означава, че най-голямата претенция е на стойност 19 000 лева.

При това положение определението от 14.08.2020г. е неправилно относно уточняването на сумите, доколкото исковете са били ясни. Исковата молба е нередовна доколкото се излагат твърдения за претенции по отношение на различни материално пасивно легитимирани субекти (арг. по аналогия и от чл. 205, ал. 2 от АПК; аналогично е разбираването например и в трудовото право). Обърнато е все пак и внимание на ищеца, че е добре да ползва юридическа помощ.

При отстраняване на нередовността, искът се счита предявен като редовен, от момента на предявяването си – в случая 23.06.2020г. От 26.06.2015г. до тази дата не е изминал период, надхвърлящ 5 години. Т.е., доводът за давност по отношение на главниците е неоснователен.

В определението за насрочване от 26.05.2021г. е сгрешена сумата за имуществените вреди от загубата на трудови доходи. Тя не е 2 160 лева.

Проведено е редовно о.с.з. от 04.02.2022г., в което ищецът единствено е изменил размера на претенциите:

- имуществени: 1 550 лева + **2 808 лева**; и

- неимуществени: 24 700 лева.

Лихви няма, което е правилно предвид т. 4, абз. 2 от ТР № 3 от 22.04.2004г. по тълк.д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС и Решение № 60189 от 04.11.2021г. по гр.д. № 262/2021г., г.к., III г.о. на ВКС.

2. Делото е прекратено пред СГС и изпратено по компетентност на СРС, където на 12.12.2022г. искът за неимуществени вреди е увеличен на **27 687,20 лева**. Поддържано е, че имуществените вреди са 2 160 лева, но няма изрично произнасяне на съда за прекратяване; няма и волеизявление за оттегляне/отказ.

Изрично по-горе бе посочено, че исковете винаги са били ясни по размер, отделен е въпросът, че не са редактирани добре.

3. С разпореждане от 03.11.2022г. на СГС искът отново абсолютно ненужно е оставен без движение, като в резултат е предявен нов иск – с пр. осн. чл. 2б, ал. 1 от ЗОДОВ, който е недопустим и то по две съображения:

- нормата на чл. 214 от ГПК го забранява (след първото о.с.з., а и се навежда ново основание и петитум, което е и недопустимо: изложени са нови твърдения, нова претенция за 15 212,70 лева, имуществени вреди вследствие на забавеното производство и отново по тази причина 29 056,31 лева, неимуществени). Това изменение не е прието.

- чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ (в уволнителните молби, а те са няколко: освен цитираната и такива от 01.12.2022г. и 07.12.2022г. / в тази връзка и Решение № 12 от 27.01.2016 г. на ВКС по гр. д. № 4014/2015 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията В.П.: С исковата молба, ищецът е претендирал обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, причинени от нарушение на правото му за разглеждане и решаване на делото в разумен срок, съгласно чл. 6, пар. 1 от ЕКЗПЧОС. Видно от твърденията на ищеца в обстоятелствената част на исковата молба, наказателното производство, във връзка с което се претендират обезщетенията, е приключило със съдебен акт, постановен на 13.06.2008 г. В чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ (ДВ, бр. 98 от 2012 г.) е уредена самостоятелна хипотеза на отговорност на държавата за вреди, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС. Материалноправната норма на чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ има действие от датата на влизането и в сила. От влизането и в сила и занапред, обезщетението за вреди от забавени съдопроизводствени действия може да се търси само по реда на ЗОДОВ - чл. 8, ал. 1 ЗОДОВ. **По приключени производства, искът с правно основание чл. 26 ЗОДОВ е допустим само когато е изчерпана административната процедура за обезщетение за вреди по реда на глава трета "а" от ЗСВ, по която няма постигнато споразумение - чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ, ...).**

В крайна сметка, предмет на това производство са претенциите, посочени в началото на решението (описания по-горе петитум).

И в тази връзка оплакванията на ответника, че подобно изменение е недопустимо – Писмен отговор от 22.12.2023г., са напълно основателни.

от фактическа страна:

Първото редовно о.с.з. е проведено на 04.02.2022г. (СГС, гр.д. № 5702/20г., I-23 с-в).

Второто е от 12.10.2022г. (СРС, гр.д. № 15081/22г., 49 св.).

И при двете заседания са уточнявани претенциите.

С Присъда от 10.06.2015г. по НОХД № 12191/2012г., СРС ПРИЗНАВА С. И. Н., роден на 23.04.1965г. в Ловеч, българин, български гражданин, неосъждан, висше образование, женен, не работи, живее в гр. София, ул. „*****“, ЕГН ******, за НЕВИНОВЕН в това, че на 17.12.2005г. в гр. София, - с. Герман, от обект на МО - ОВР № 2224, от склад на Електроматериали / с правопреемник фирма Снабдяване и търговия - МО ЕООД/, като служител в организация, която извършва охранителна дейност; трудов договор № 114.4552 от 06.04.2005 г. е назначен за пазач - невъоръжена охрана в К.А. ООД, която фирма от своя страна е сключила договор за охрана с ИА ДС - МО с предмет охрана на посоченото по-горе поделение/ отнел чужди движими вещи, както следва: един брой макар

- 15 кг с бубинен меден кабел с единична стойност 6 лв. за килограм, на обща стойност 90 лв., два броя бушони автоматични 10 А на стойност 18,50 лв., 100 броя медни обувки № 50 с единична стойност 1,20 лв., обща стойност 120 лева; 100 броя медни обувки № 35 с единична цена 1,80 лв. на обща стойност 108 лева, или всичко на обща стойност 332,50 лева /триста тридесет и две лв. и петдесет ст./ от владението на П.Б.Е., без негово съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои.

Присъдата е вляза в сила на 26.06.2015г.

В мотивите се сочи: полицейското разследване е започнало на 21.12.2005г., като в хода на производството, ищецът е привлечен като обвиняем (чл. 195, ал. 1, т. 9, във вр. с чл. 142, ал. 2, т. 6, пр. 2, във вр. с чл. 194, ал. 1 от НК).

В инкриминираната дата или близка до нея не е имало сигнал подаден от СОТ, касаещ проникване в охранявани складови помещения. Безспорно се установява, че предадените с протокол от страна на подсъдимото лице на досъдебна фаза движими вещи са били намерени и взети от него извън територията на охранявания обект. ... макарата е била намерена в стаичката на охраната, а не в сака на подсъдимия ... Нито една от инкриминираните вещи не фигурира като актив в поделението. ... Във връзка с липсата на обективна страна на престъпление, съдът не намира за необходимо да обсъжда наличието на субективна страна на престъпление.

от правна страна:

Искът е подсъден на ОС, предвид нормата на чл. 104, ал. 1, т. 4 от ГПК (претенцията за неимуществени вреди).

Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда от незаконно: обвинение в извършване на престъпление, а **ко лицето бъде оправдано** или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано (чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ).

Отговорността на държавата/общините по ЗОДОВ е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл. 45 и сл. от ЗЗД. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата да спазва правата и законните интереси на гражданите, респ. на юридическите лица, за разлика от деликтната отговорност по ЗЗД, произтичаща от общото задължение да не се вреди виновно и противоправно другиму. Отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в специалния закон предпоставки и не е обусловена от наличието на вина (виновно поведение) от страна на конкретното длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл. 4 от ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл. 45 и сл. от ЗЗД е виновна отговорност – обусловена е от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД, като вината се предполага до

доказване на противното, съгл. чл. 45, ал. 2 от ЗЗД.

Обемът на отговорност на държавата по ЗОДВОВ е определен с разпоредбата на чл. 4 от закона – държавата отговаря за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Обезщетението за неимуществени вреди се определя по общото правило, установено в чл. 52 от ЗЗД, а именно – по справедливост.

Оправдаването на обвиняемия с влязъл в сила съдебен акт е достатъчно, за да се приеме, че обвинението е било незаконно, като доколкото същото е било повдигнато от ответника, несъмнено е, че неговото поведение е било противоправно.

Съдебната практика е установила кои обстоятелства следва да се установят и преценят от решаващия орган, за да може след това да се прецени какво обезщетение да се присъди. Така според Определение № 1 от 6.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1260/2021г., IV г.о., ГК, докладчик председателят З.А., например: тежестта на повдигнатото обвинение, дали ищецът е оправдан; цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр., отразяването на наказателното производство в една публикация в електронна медия с посочване името на ищеца, обостряне на съществуващо заболяване в ареста и причиненото в резултат на незаконното обвинение заболяване "разстройство в адаптацията с тревожно депресивна симптоматика", обстоятелството,

Съдът не е строго ограничен от формалните доказателства за установяване наличието на вреди в рамките на обичайното за подобни случаи. Нормално е да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, незаконно обвинено в извършване на престъпление, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно; накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. **Когато се твърди причиняване на болки и страдания, над обичайните за такъв случай, или конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания, с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение, съдът може да ги обезщети само при успешно проведено пълно главно доказване от ищеца** - Решение № 3 от 29.01.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2477/2013 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Мими Фурнаджиева и Решение на ВКС № 388 по гр. д. № 1030/2012 г., IV г. о., ВКС. В аналогичен, но по-общ смисъл е и Решение № 32 от 19.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2269/2014 г., IV г. о., ГК: ... Размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди според законовия критерий за справедливост се определя според вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания – това са фактите и обстоятелствата, които имат пряко значение за размера на предявения иск – продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства, стигнало ли се е до разстройство на здравето (заболяване), а ако увреждането е трайно – медицинската прогноза за неговото развитие. Не е в тежест на пострадалия да докаже отделните си негативни изживявания. Доказани ли са увреждащите действия и бездействия, искът е установен в своето основание и съдът е длъжен да определи неговия размер по своя преценка или като вземе заключението на вещо

лице съгласно чл. 162 ГПК (чл. 130 ГПК отм.).

В конкретната хипотеза:

-1. Обвинението е повдигнато, според изложеното в иска, на 05.03.2012г. Съдът приема, че това е установено, тъй като ответникът няма правната възможност да оспорва като недоказан факт, която му е известен (а и по аргумент от чл. 162 от ГПК). Имало е НОХД, като преди това на ищеца е повдигнато обвинение от или съгласувано от прокурор. Съгласно нормата на чл. 136, ал. 3, изр. 1 от ЗСВ, прокуратурата е единна и централизирана (арг. и от т. 15, абз. 2 от ТР № 3 от 22.04.2005г. по т.гр.д. № 3/2004г., ОСГК на ВКС). Прокуратурата, като учреждение, е била страна в приключилото наказателно производство, а също така е страна и в настоящия граждански процес. Отделните прокурори (ФЛ-а) са само нейни процесуални представители.

До повдигането на обвинението отговорността се носи от друго учреждение и по друг процесуален ред (арг. и от т. 11 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, докладчик съдията Жанета Найденова).

Така, считано от 05.03.2012г. до 26.06.2015г. са 3 години и 21 дена.

1. неимуществени вреди:

Установена е процесуалната истина. В тази връзка и становището на КС - Решение № 4 от 16 юни 2009г. по конституционно дело № 4 от 2009г.: Гражданският процесуален кодекс дава възможност да се установи истината, друг е въпросът, че страната ще трябва да се потруди и да гледа сериозно на участието си в производството. Такова е и становището на доц. Стамболиев: При принципа за формалната истина също се допуска, че преди и извън исковото съдопроизводство съществуват материални правоотношения, но задачата на съда е да постанови решение, което да съответства на събрания по делото доказателствен материал. По силата на този принцип решението е правилно, когато отговаря на внесените от страните в съда доказателства и доказателствени средства ... При действието на принципа за формалната истина истина за съда е само това, което е установено в процеса и решението е правилно, ако съответства на установеното. Съдът няма право, а и задължение, да установява стоящата извън процеса истина. Разбира се, и при действието на този принцип съдът подлага на преценка събрания по делото доказателствен материал от гледна точка на това доколко съдържащата се в него информация е достоверна. Както при принципа за обективната истина, така и при този за формалната истина, съществува свобода на вътрешното съдийско убеждение при извършването на преценката. Принципът за формалната истина не е свързан с наличието или липсата на доказателствени средства с обвързваща съда сила, защото въпросът за вътрешното убеждение и преценката на доказателствения материал не се намира в пряка зависимост от възприемането на единия или другия принцип („Принципи на гражданския процес“, 1998г.).

И в крайна сметка нормата на чл. 5, ал. 5 от КРБ, от която се извежда правилото, че незнанието на закона не е извинително. Отнася се до личното първоначално процесуално поведение на ищеца и във връзка с довода от последното о.с.з., че не можело да се установят

релевантните по делото факти.

В последното о.с.з. е поискано да се допуснат следните доказателства:

- гласни доказателства относно търпените неприятни емоции (те са преклудирани процесуално, като това се отнася и до всичко останало – например: Решение № 549/29.10.2010г., по гр.д. № 56/2010г., на IV г.о. и Решение № 700/06.12.2010г., по гр.д. № 304/2010г., на III г.о., постановени по реда на чл. 290 ГПК);

- оценителна експертиза, само по себе си тя е без каквото и да е значение, ако не се установи, съобразно посоченото по-горе, отказ от сключване на договор за по-голяма сума от заплатата, която е имал ищецът към м. 12.2005г.; искът в този си вид не я и предполага като необходима: Р № 60285 от 08.12.2021г. на ВКС, IV г.о. по гр.дело № 3502/2018г.: Недопустимо ВРС е допуснал ССЕ за извършване на прости аритметични сметки;

- протокол за личен обиск, няма отношение към отговорността на ответника;

- заповед за задължение от 2005г., издадена от орган на МВР – важи посоченото в предходното тире (този и предходния документ не са и приети);

- според Р. № № 231 от 23.07.2012г. на ВКС, III г.о., по гр.д. № 1576/2010г.: Законосъобразна е преценката на въззивния съд за документите, наименовани „контролен лист“. Те имат характеристиката на частни свидетелстващи документи, които не установяват конкретни факти, тъй като не са установени правилата за оценка, обективизирана в тях в точков вид, както правилно е констатирал и въззивния съд; Абсолютно недопустими са свидетелски показания, дадени в писмена форма (Р. № 224 от 02.07.2010г. по гр.д. № 177/2010г.; Решение № 102 от 31.03.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3687/2014 г., IV г. о., ГК). Важи и изложеното по-горе: те не са приети и нямат отношение към отговорността на прокуратурата.

-2. Обвинението е за тежко престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7, във вр. с чл. 195, ал. 1, т. 9, във вр. с чл. 142, ал. 2, т. 6, пр. 2, във вр. с чл. 194, ал. 1 от НК (от 3 до 10 години).

-3. В българския правопорядък се предполага добросъвестност. Г-н Н. е неосъждан и до доказване на нещо различно от страна на ответника (а нищо подобно не бе сторено), той е с добро име в обществото (например: Р. № 206 от 26.03.2019г. на ВКС, ГК III г.о., гр.д. № 4762 по описа за 2017г.).

-4. Не са събрани каквито и да са доказателства относно претърпените болки и страдания, но такива, съобразно посоченото по-горе, се предполагат – в рамките на нормалното.

Съобразно изложеното, съдът намира, че сумата от **3 200 лева** би следвало да обезщети ищеца. За горницата искът е неоснователен.

2. имуществени вреди – съдебни разходи:

Разходите за наказателното производство се дължат (след като е повдигнато обвинение), но по делото няма ангажирани никакви доказателства в тази насока, единствено

в присъдата се сочи, че обвиняемият е бил защитаван от служебен адвокат.

Искът е неоснователен.

3. имуществени вреди – пропуснати ползи:

Ищецът, според присъдата, е работил като охранител, но впоследствие е останал без работа. Не са установени много релевантни факти:

- причина за уволнението (не се предполага дисциплинарно уволнение и то поради започналото досъдебно производство);

- ако уволнението съвпада с повдигането на обвинението, то отговорността би била за ответника, но в случая по-скоро не е така;

- не са ангажирани доказателства за невъзможността на ищеца да започне работа в елитна охранителна фирма (Тълкувателно решение № 3/2021 г. от 13.01.2023 г. по Тълкувателно дело № 3/2021г. - Причинените от деликт пропуснати ползи трябва да бъдат доказани със сигурност, както трябва да бъдат доказани със сигурност пропуснатите ползи, причинени от неизпълнение на договорно задължение).

Искът е неоснователен.

по разноските:

При този изход на делото и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът дължи сумата от 199,71 лева, сторени деловодни разноски, съобразно уважената част от иска + 10 лева = **209,71 лева**.

Според чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минимумът надхвърля 2 000 лева и то само за иска за неимуществени вреди.

Воден от гореизложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, **Прокуратура на РБ**, гр. София, бул. "Витоша" № 2, да заплати на **С. И. Н.**, ЕГН *****, л.к. № *****, издадена на

*****, от МВР – София, с. Герман, ул. „***** телефон *****, имейл: *****,
съд.адр.: гр. София. Адрес: гр. София, ул. ***** ***** Тел***** e-mail: *****bg,
чрез адв. В. В., сумата от **3 200 (три хиляди и двеста) лева**, представляваща обезщетение за
претърпени неимуществени вреди (засегната чест и достойнство и понижено самочувствие и
авторитет) за **периода от 05.03.2012г. до 26.06.2015г.**, настъпили в резултат от наказателно
преследване срещу ищцата, приключило с оправдателно Присъда на СРС от 10.06.2015г. по
НОХД № 12191/2012г., последица от неоснователно повдигнато му от ответника обвинение
по обвинение по чл. 195, ал. 1, т. 9, във вр. с чл. 142, ал. 2, т. 6, пр. 2, във вр. с чл. 194, ал. 1
от НК, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията (неимуществени вреди) за горницата до пълния
предявен размер от **27 687,20 (двадесет и седем хиляди шестстотин осемдесет и седем
лева и двадесет стотинки) лева**, както и за **периода от м. 01.2006г. до 04.03.2012г.**, сумата
от **1 550 (хиляда петстотин и петдесет) лева**, разходи за адвокатска защита в наказателното
производство; сумата от **2 808 (две хиляди осемстотин и осем) лева**, пропуснати ползи за
периода от м. 01.2006г. до 26.06.2015г., тъй като не можал да работи на по-добре платена
работа (елитни охранителни фирми), като **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

ОСЪЖДА на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, **Прокуратура на РБ**, гр. София, бул.
"Витоша" № 2, да заплати на **С. И. Н.**, ЕГН *****, л.к. № *****, издадена на
*****, от МВР – София, с. Герман, ул. „***** телефон *****, имейл: *****,
съд.адр.: гр. София. Адрес: гр. София, ул. ***** ***** Тел***** e-mail: *****bg,
чрез адв. В. В., сумата от **209,71 (двеста и девет лева и седемдесет и една стотинки) лева**,
сторени деловодни разноски, съобразно уважената част от иска и една държавна такса.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски апелативен
съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____